

Betoog Hoorzitting

Hoe kan het, dat een festival dat aan alle normen belooft te voldoen, jaar na jaar een golf van klachten veroorzaakt? Wat klopt er niet aan de normering? Het stadsdeel heeft hier geen verklaring voor.

Op 22 mei heb ik vergunningverlener een concept-bezwaarschrift gestuurd tegen eventuele vergunningverlening, waarin ik het antwoord op deze vraag op een presenteerblaadje geef. De Algemene Wet Bestuursrecht verplicht het stadsdeel kennis te vergaren omtrent relevante feiten en omstandigheden, en omtrent de af te wegen belangen. Dit is het zorgvuldigheidsbeginsel, een van de Algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Dat kost nu eenmaal tijd. Verweerder consulteert zijn geluidsexpert, de Omgevingsdienst:

“Vind jij dat de bevindingen van deze meneer kloppen of handhaven we gewoon het door jullie gegeven advies het dossier Spieringhorn Open Air van volgend weekend al?”

Uit de toon van de vraag klinkt louter haast, en geen ambitie zorgvuldig te werk te gaan.

Vanwaar die haast?

Stadsdeel Nieuw West overtreedt structureel de Algemene bepalingen van Bezwaar en Beroep. De algemene wet bestuursrecht Artikel 6.7 stelt: “De termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift bedraagt zes weken.”

Pas na uitspraak vandaag in deze hoorzitting mag, eventueel, de vergunning worden afgegeven, en het festival worden gehouden. Zo zijn de regels.

Nieuw West wordt naar eigen zeggen bedolven onder vergunningaanvragen. Er is uitbreiding van capaciteit bij de afdeling, maar de logische oplossing - minder vergunningaanvragen aannemen - wordt niet overwogen. Stadsdeel kiest voor kwantiteit, niet voor kwaliteit.

In de reactie van de Omgevingsdienst op mijn vragen over dBC norm, legt zij in 3 argumenten uit waarom zij niet geneigd is haar advies omtrent gevelnormen te veranderen. Ook doet zij nog 2 aanbevelingen, die overlast verminderen of beter kunnen voorkomen.

De vergunning wordt op 26 mei verleend, en daar had ik niet op gerekend.

Dat geeft mij anderhalve dag om voor een voorzieningenrechter aannemelijk te maken, aan de hand van objectieve gegevens, dat het deskundigenadvies van de omgevingsdienst als onvolledig moet worden aangemerkt. Omdat mijn bezwaar juist gaat over het ontbreken van objectieve gegevens met betrekking tot bastonen, kon ik dat niet. De rechter heeft mijn bezwaar niet gegrond verklaard.

Ik heb nooit verweer gelezen op mijn weerlegging van de 3 argumenten van Omgevingsdienst.

De manager van de afdeling vergunningen noemt de gang van zaken rond de veel te late vergunningverlening onacceptabel. Zij biedt excuses aan.

In mijn beleving is de manier waarop Stadsdeel het beleid uitvoert niet eerlijk, zelfs onbehoorlijk. Hier past het stopzetten van alle vergunningverlening, tot de wettelijk gestelde termijnen weer gerespecteerd kunnen worden.

Ik vraag niet aan de hoorcommissie om hierover te oordelen, dat verzoek richt ik aan de Gemeentelijke Ombudsman. Ik wil alleen aangeven dat het voordeel van deze handelswijze van het Stadsdeel, structureel belandt bij de festivalorganisaties, en nooit bij eventuele bezwaarmaker. Ik heb 167 euro aan griffiekosten moeten betalen voor een zaak, waartoe het stadsdeel mij heeft gedwongen, en waar ik kleine kans van slagen had. Ik betwijfel of ik die stap ooit nog zal nemen en heb van met name het gedrag van de festivaldirecteur in de rechtszaal nog een nare smaak in mijn mond.

Ik benadruk dat vandaag een zaak is tussen verweerder en bezwaarmakers. De financieel belanghebbende mag zich wat mij betreft laten horen tijdens de akoestische evaluatie van dit festival.

Maar nu zitten we hier, waar de festivalorganisatie vurig hoopt er weer een overwinning uit te slepen met het oog op nog veel meer draaidagen in 2016, waar het belang van verweerder mij eerlijk gezegd niet helemaal duidelijk meer is, en waar zo veel mensen u proberen te overtuigen van het feit dat er iets niet klopt aan de verleende vergunning.

In verweer tegen bezwaargrond 1, door verweerder samengevat met "Vergunning mist dBC gevelnorm", herken ik niet mijn argumentatie in de zienswijze en mijn bezwaarschrift van 8 kantjes. Het verweer bestaat gemakshalve uit de uitspraak van de voorzieningenrechter, maar gaat niet in op de inhoud. Het is inderdaad nogal technisch van aard, en ik zie in deze hoorzitting niet genoeg tijd om op alle details in te gaan. Ik heb meermalen aangeboden in gesprek te gaan met team inspectie en Omgevingsdienst, en alle keren werd dit aanbod afgeslagen. Zorgvuldig kennis vergaren kost tijd, dat kan niet in een hoorzitting.

Ik heb 6 weken de tijd genomen om een tweede bezwaarschrift te schrijven. Een uitgebreid document, met objectieve gegevens, die aantonen dat de sombere voorspelling in mijn zienswijze is uitgekomen, en een opsomming wat de vergunningverlener heeft kunnen doen maar heeft nagelaten, om een betere vergunning te maken.

Ik zie deze bezwaargronden niet beschreven in het verweerschrift. Het verweer van de burgemeester beperkt zich tot "ik zie hierin geen aanleiding mijn standpunt te wijzigen".

Ik stap even af van juridisch gewenst taalgebruik: "wat een laffe manier om eronderuit te draaien. Om niet te hoeven bespreken wat besproken moet worden. Het voelt als juridisch afmatten van de bezwaarmaker. Het is de vingers in de oren stoppen en heel hard lalala roepen."

Ik stel, dat mijn tweede bezwaarschrift door verweerder wordt genegeerd.

Tot zover de vorm, dan nu de inhoud.

Als gevolg van het haastig handelen van het Stadsdeel, ligt er een een vergunning die rammelt; De uiteindelijke vergunning vermeld niet expliciet dat de dBA gevelnorm door Omgevingsdienst is verlaagd, waardoor Team Inspectie overschrijding niet constateert. (za 15:50, 75.4 dBA)).

Er is geen filtering voorgeschreven voor de tonen onder 40 Hz, zoals Omgevingsdienst adviseert, en zoals ook bij Park am See is toegepast.

Er is geen verplichting opgenomen tot monitoring door een onafhankelijk bureau zoals de Omgevingsdienst adviseert op basis van haar bekendheid met Chasing the Hihat.

Sterker nog, de vergunning bevat geen enkele verplichting tot vastlegging en rapportage van geluidswaarden. Mocht de organisatie hierin falen, wat zij overigens heeft gedaan, dan is zij hier niet op aan te spreken vanwege dit hiaat in de vergunning.

We zien een vergunning die aankoerst op onduidbare overlast, en geen enkele noodzaak geeft extra te letten op bastonen.

De begrenzing van 15 decibels tussen 2 meetmethoden, om de overlast door bastonen te reguleren, wordt onder toeziend oog van team Inspectie met voeten getreden.

Om u ontvankelijk te maken voor de suggestie dat de normen wellicht niet meer passen bij de festivals, schets ik u het volgende:

Mijn Brabantse neefjes krijgen 1 maal per jaar rond de jaarwisseling een vergunning van de gemeente Schijndel, om Carbid te mogen schieten. Een oude Hollandse traditie, die deel uitmaakt van het nationaal erfgoed.

Het geluid, de drukgolf die je voelt, de echo's die nog tientallen seconden van omliggende gebouwen terugkomt donderen, ze vinden het geweldig en het kan niet hard genoeg.

Daarom zal op 28 mei 2016 op Spieringhorn het NK virtueel carbid-schiet plaatsvinden. Twee enorme stapels subwoofers tegenover elkaar. Opnames van carbid-explosies worden om beurten op de andere groep afgevuurd. Twee of drie knallen per 5 minuten, 180 decibel moet haalbaar zijn.

De winnaar krijgt de wisselbeker.

Ik koop een rapport bij het geluidsburo waar uit blijkt dat de omliggende woningen niet meer dan 70 dBA op de gevel krijgen, we meten immers het gemiddelde over 5 minuten, en het lage gebulder zal door het A filter minder zwaar wegen.

Stadsdeel kan mij deze vergunning niet weigeren. Ik beloof namelijk plechtig aan alle eisen te voldoen. Er zal die avond tot aan de Slotterplas geen kind meer slapen.

Mensen die hierover klagen zullen in dit geval niet te horen krijgen dat zij reuring in de stad maar moeten accepteren, dat zij beter naar het platteland verhuizen, of dat hun overlast slechts perceptie is. De overlast is evident, reëel, maar de handhaver staat machteloos.

De bestaande normering past niet bij het karakter van dit festival.

Hoe staat het met het karakter van de huidige festivalbeleving? Wat wenst de bezoeker?

In 2014 is er een vergelijkbare aanvraag geweest. De hoeveelheid decibels die in 2013 voldoende waren voor een festivalterrein van bijna 4000 m², worden nu op een dansvloer van 750 m² losgelaten, en het podium staat aanzienlijk dichterbij de bebouwing. Op de vergunningaanvragen hebben meer dan 80 mensen aangegeven dat zij denken dat er iets niet klopt aan de normering van een dancefestival naast een woonwijk. Mede op basis hiervan is op 19 juni 2014 een voornemen tot weigering verstuurd en heeft de organisatie de aanvraag ingetrokken.

In 2015 heeft het secret stage een dansvloer van slechts 180 m². Er worden allerlei voorzieningen getroffen om daar nog 2 dB extra uit te mogen stoten. Ter herinnering, de decibelschaal is logaritmisch; Een toename van 2 dB klinkt ruim anderhalf keer harder. De fysieke geluidsdruk is blijkbaar belangrijker dan de hoorbaarheid van de muziek. Hoe lager de tonen, hoe sterker de sensatie.

Bij de plannen voor Spieringhorn Open Air krijgt driekwart van de dansvloer meer dan 97 dBA. Maar belangrijker, 112 dBC. Het gaat de festivalbezoeker dus niet om of zij de muziek wel kunnen horen, het gaat erom of zij de kracht van de muziek kunnen voelen. Bastonen zijn hierin erg belangrijk.

Dancefestivals anno 2015 zijn blijkbaar anders, zwaarder van karakter.

Is het mogelijk, dat de normering ook hier niet meer past bij het karakter van het festival?

“Neen” zegt de Omgevingsdienst. Wij hanteren al jaren dezelfde norm. Zij verwacht geen excessen in bastonen in de woonwijk.

Deze verwachting, deze hoop, had men in 2013 ook. Toen zijn er op de gevel verschillen tussen dBA en dBC gemeten, excessen tussen 21 en 25 dB.

In 1996 is de term “onduldbare geluidsoverlast” beschreven; Als in huis stemverheffing nodig is om je verstaanbaar te maken, en dat is het geval bij 50 tot 55 dBA. Dit is de norm, dit is de regel. Er waren in 1996 nog geen festivals, waar A en C metingen meer dan 20 dB uit elkaar lagen. Met hoeveel dBC binnenshuis kun je je nog verstaanbaar maken? Hoe beïnvloedt de fysieke trilling van je woning en meubels de perceptie van de overlast?

Het Stadsdeel ziet, ondanks alle signalen, ondanks de beweging in andere steden, nog steeds geen aanleiding serieus onderzoek te laten doen.

Mijn eerste bezwaarschrift legt uit, aan de hand van natuurkunde, dat het heel goed mogelijk is dat de omwonenden, niet alleen de mensen die hier zitten, daadwerkelijk onduidbare overlast ondervinden. Ook op grotere afstand nog. Hoeveel precies, is onbekend, bastonen gedragen zich minder voorspelbaar.

Stadsdeel, inspectie, omgevingsdienst en de organisatie heeft in de praktijk geen idee. Er bestaat geen begrenzing in de verhouding van bastonen in de totale mix, zoals die uiteindelijk bij de woningen terechtkomt.

De Omwonenden krijgen jaar na jaar het nadeel van de twijfel.

Had deze vergunning dan wel verleend moeten worden, is vandaag de vraag.
Mag de kwaliteit van festivalvergunningen minder zijn als er zoveel kwantiteit wordt gevraagd?

"Neen" is het antwoord van de omwonenden. Genoeg is genoeg, stop met experimenteren voor onze deur, over onze hoofden, in slaaptijd van onze kinderen.

Heeft Chasing the Hihat de voorwaarden in de vergunning overtreden?

Dat hoort niet thuis in deze hoorzitting, en is tussen vergunningverlener en organisatie.

Ik ben echter bang, dat voor een objectieve evaluatie bij de Afdeling Vergunningen de capaciteit ontoereikend is, en de evaluatie van dit festival geen recht zal doen aan de overlast zoals de buurt dit heeft ervaren.

Ik heb mijn inbreng op papier staan en ben nog steeds bereid om die mondeling toe te lichten en te laten toetsen door de geluidsexpert van de Omgevingsdienst.

Einde betoog